

Když Ježíš šel do Jeruzaléma, vzal si stranou dvanáct učedníků a cestou jim řekl: „Hle, jdeme do Jeruzaléma a Syn člověka bude vydán velekněžím a zákoníkům; odsoudí ho na smrt a vydají pohanům, aby se mu posmívali, zbičovali ho a ukřižovali; a třetího dne bude vzkříšen. Tehdy k němu přistoupila matka synů Zebedeových se svými syny, klaněla se mu a chtěla ho o něco požádat. On jí řekl: „Co chceš?“ Řekla: „Ustanov, aby tito dva moji synové měli místo jeden po tvé pravici a druhý po tvé levici ve tvém království.“ Ježíš však odpověděl: „Nevíte, oč žádáte. Můžete pít kalich, který já mám pít?“ Řekli mu: „Můžeme.“ Práví jim: „Můj kalich budete pít, ale udělovat místa po mé pravici či levici není má věc; ta místa patří těm, jimž je připravil můj Otec.“ Když to uslyšelo ostatních deset, rozmrzeli se na oba bratry. Ale Ježíš si je zavolal a řekl: „Víte, že vládcové panují nad národy a velicí je utlačují. Ne tak bude mezi vámi: kdo se mezi vámi chce stát velkým, buď vaším služebníkem; a kdo chce být mezi vámi první, buď vaším otrokem. Tak jako Syn člověka nepřišel, aby si dal sloužit, ale aby sloužil a dal svůj život jako výkupné za mnohé.“ (Mat. 20,17-28)

Milé sestry, milí bratři,

dnes je 3. neděle po velikonocích, která nese název Jubilate – radostně zpívejte. Máme se radovat z Boží lásky. Z toho že Ježíš Kristus vstal z hrobu. Z toho činí nové věci v našem životě. Že nás neopouští, ale vede. Ale zvláště máme ještě jeden speciální důvod k radosti – slavíme svátek matek. Den matek je krásný svátek. Je to den, kdy chceme vyjádřit ocenění našim maminkám a poděkovat jim za jejich lásku a vděčnost za jejich péči, starost a lásku. Maminky dostávají kytičky, dárky a přání.

I když někdy jsou ty dárky a přání velmi originální, jako například:

Anežka, 8 let: Milá maminko, na dnešní Den matek ti připravím večeři. Bude to překvapení. P.S. Doufám, že máš ráda pizzu a Coca-colu.

Robert napsal: Ke Dni matek jsem ti koupil želvu. Doufám, že se ti bude líbit víc než had, kterého jsem ti dal vloni.

Malá Elenka napsala: Drahá maminko, přála bych si, aby den matek nebyl vždycky v neděli. Bylo by lepší, kdyby byl v pondělí, takže bychom nemuseli do školy.

Jiné přání od syna znělo: Doufám, že se ti líbí květiny, které jsem ti dal ke Dni matek. Sám jsem je vybral, když se v květinářství nedívali.

Anebo: Milá maminko, ke Dni matek ti dávám tuto bonboniéru. Myslím, že ti bude chutnat, protože ty tři kousky, které tam nejsou, byly moc dobré.

A co tohle přání? Drahá maminko, tady jsou dva aspiriny. Šťastný Den matek!

Tak snad si z toho nevezme nikdo inspiraci a maminky dnes dostanou něco, co jim udělá opravdu radost!

Ten náš dnešní příběh se obvykle čte před Velikonocemi, protože bezprostředně předchází Ježíšově cestě do Jeruzaléma, ale také v něm vystupuje paní Zebedeová, matka dvou Ježíšových učedníků Jakuba a Jana. A myslím, že právě k dnešní neděli se docela dobře hodí.

Je to potřetí, kdy Ježíš mluví se svými učedníky o tom, že je na cestě do Jeruzaléma. Jakoby se v těch budoucích událostech, které tu Ježíš vykresluje, skrývaly všechny myslitelné druhy utrpení: Bude vydán do rukou velekněží a zákoníků, a bude tak vystaven utrpení plynoucí z toho, že ho opustí jeho nejbližší a jeden z nich ho dokonce zradí. Bude odsouzen k smrti a dolehne na něho utrpení z nespravedlnosti, která se mu stane. Římané se mu budou posmívat a zažije tak utrpení, plynoucí z ponižování a urážek. Bude bičován. Máloco na světě sneslo srovnání s fyzickou bolestí způsobenou římským bičováním. A nakonec bude ukřižován a bude vystaven utrpení spojenému s umíráním a smrtí. Jakoby se Ježíš rozhodl vzít na sebe všechny druhy fyzického i duševního utrpení, které svět může způsobit. A v tomto okamžiku, kdy Ježíš myslí na závěr svého pozemského života a sděluje to svým učedníkům, za ním přichází paní Zebedeová, matka Jakuba a Jana spolu s nimi a žádá, aby jim zajistil přední místa v jeho království. V Markově evangeliu najdeme stejný příběh, kde žádají sami synové, ale i tady vidíme, že jsou se svojí matkou zajedno.

Ambiciózní matka, která se snaží zajistit výhody svým synům. To nevypadá jako příklad hodný následování. Ale přesto myslím, že v tom příběhu je řada důležitých věcí a dokonce speciálně něco i pro maminky. Jakoby ukazoval čtyři směry:

1. Učedníci

Nejprve zaměřuje naši pozornost na učedníky:

- Ukazuje na jejich ambice.** I když chodili s Ježíšem a slyšeli jeho učení, stále uvažovali v měřítkách osobního prospěchu a výhod. Přemýšleli o tom jak, si zajistit výsadní postavení bez toho, aby je to něco stálo. Chtěli, aby jim Ježíš svým královským slovem zajistil výsadní postavení. A museli se teprve naučit, že skutečná velikost nespočívá ve vládě nad druhými, ale ve službě, a že za velikost je vždycky nutné zaplatit cenu.
- Ale najdeme u nich i pozitivní věci. Těžko bychom v Bibli našli jinou situaci, který by vyjadřovala tak názorně jejich neotřesitelnou **víru v Ježíše**. Svoji žádost vznáší v okamžiku, kdy Ježíš oznamuje, že před ním je kříž. Atmosféra je plná napětí před nadcházející tragédií. A přesto učedníci myslí na království. V okamžiku, kdy svět začíná zahalovat temnota, učedníky neopouští přesvědčení, že konečně vítězství bude patřit Ježíši. A to je něco, co si máme připomínat: **V opravdovém křesťanství musí být vždy přítomný takovýto druh optimismu, kdy neztrácíme naději ani v situaci, kdy se nás okolnosti snaží dohnat k beznaději a zoufalství. Protože konečné vítězství patří Ježíši.**
- A ještě něco: **Učedníci zůstávají Ježíšovi věrní**. I když slyšeli, že před nimi je hořký pohár, ani je nenapadlo, aby se od Ježíše odvrátili. Byli odhodláni jej vypít. Pokud vládnutí s Kristem mělo znamenat utrpení s Kristem, byli ochotni do toho jít.

Je snadné učedníky odsoudit. Ale nikdy nesmíme zapomínat na jejich víru a věnost, kterou u nich vidíme.

2. Křesťanský život.

Ten příběh mluví také o křesťanském životě. Ježíš říká, že kdo chce mít podíl na jeho vítězství, musí pít jeho kalich. Co to znamená? Jaký je to kalich? Ježíš to říká především Jakubovi a Janovi, jejichž životy se vyvíjely velice odlišně. Jakub byl první z apoštolů, který zemřel jako mučedník. (Sk. 12,2) Pro něj znamenalo vypít Ježíšův kalich zemřít mučednickou smrtí. Naproti tomu Jan se dožil skoro stovky a zemřel přirozenou smrtí v Efezu. Pro něj byl jeho kalich neustálým zápasem o věrné následování jeho Mistra a Pána.

Pokud si myslíme, že pít Ježíšův kalich pro křesťana vždycky znamená hořký, bolestný a krátký okamžik mučednictví, jsme na omylu. Kalich může znamenat stejně dobře i každodenní křesťanský život se všemi jeho překážkami, zápasy, zkouškami, oběťmi, zraněními a slzami. Neexistuje jenom jediný kalich, který křesťan musí vypít. Může ho vypít v jednom velkém okamžiku. A může ho pít v průběhu svého celého křesťanského života. **Pít Ježíšův kalich znamená následovat Krista, kamkoli nás vede a být jako on v jakékoliv situaci, do které nás postaví.**

3. Ježíš

Ten příběh nám připomíná Ježíšův charakter. Ukazuje nám jeho **laskavost**. Neztratil trpělivost s učedníky, se kterými tři roky chodil, učil je a oni přesto přemýšlí o postech a výhodách. Ale Ježíš nevybuchne nad jejich tupostí, nezoufá si nad jejich slepotou a nepoučitelností. Trpělivě se jim neustále snaží vysvětlit, že jeho království není z tohoto světa.

Ukazuje Ježíšovu **poctivost**. Nic jim nezastírá. Varuje před kalichem, který může být hořký. Nikdo nemůže tvrdit, že když se rozhodl následovat Krista, nevěděl nic o nárocích, které Ježíš na své následovníky klade. Nikdy nezastíral, že cesta následování znamená vzít na sebe ne královskou korunu, ale kříž.

A ukazuje nám jeho **důvěru v učedníky**. Nepochybuje o nich. Měli mylné představy, chybné ambice, špatné nápady. Ale on je nikdy neodepsal jako nepoužitelné. Věřil, že mohou pít jeho kalich, a že nakonec budou stále nalezeni po jeho boku. I když sami o sobě pochybujeme, ten příběh nám připomíná, že Ježíš o nás nepochybuje. Věřil, že i když spadneme, znovu se zvedneme a přijdeme k němu. Ježíš nás neodepisuje, i když my sami si nad sebou zoufáme.

4. Matka synů Zebedeových

A pak je tu samozřejmě matka Jakuba a Jana. Chce pro své dva syny privilegia a výhody. Možná ji přimělo k její žádosti podobenství o dělnících na vinici, které Ježíš říká bezprostředně před naším příběhem. Tam dostali všichni stejnou odměnu, bez ohledu na to jak dlouho pracovali. Možná se jí zdálo nespravedlivé, že by její synové, kteří s Ježíšem byli od počátku jeho služby, neměli náležitě postavení v jeho království. Ale ať už ji k její žádosti vedlo cokoli, jednu věc jí nemůžeme upřít: Nerozmlouvala jim cestu za Ježíšem a neřikala jim: Jestli chcete mít nějaké postavení, musíte se poohlédnout někde jinde. Ona chtěla, aby její synové byli součástí Božího království.

Být rodičem není snadné. Někdy jsme naplnění radostí a někdy smutkem. Když se dětem něco podaří, cítíme větší hrdost, než kdyby se to podařilo nám. A jindy spotřebujeme všechny zásoby kapesníků. A někdy dokážeme pochopit i pocity matky se třemi dětmi, které se ptali, jestli by chtěla mít znovu děti. Odpověděla: „Uřčitě. Ale ne ty stejné.“ Čas od času si klademe otázky, co dělat, abychom byli správnými rodiči.

A paní Zebedeová nám dává důležitý příklad, protože chtěla, aby její synové byli součástí Ježíšova království. Potřebujeme mít stejnou starost o naše děti. K čemu bude dobré, když naše děti budou vydělávat velké peníze, jezdit v krásných autech a bydlet v pohodlných domech, když nebudou znát Boha? **Co prospěje člověku, kdyby všechn svět získal, a své duši škodu učinil? (Mk. 8,36)**

Bratři a sestry, matka Jakuba a Jana nám připomíná, jak je potřebné a důležité, přicházet před Boží trůn a modlit se za naše děti. Modlit se za to, aby poznali Ježíše, jako svého zachránce a Spasitele. To je místo, kde je třeba začít. A matky v tom mají nezastupitelnou roli. **Jeden kazatel měl 4 syny, kteří se také všichni stali kazateli. Když se jednou jako rodina sešli, přišel na návštěvu jejich společný známý. A když je tak uviděl pohromadě, zeptal se nejstaršího syna: „Kdo z vás je ten největší kazatel?“ Syn velmi obdivoval svého otce a tak se na něho podíval, ale pak bez váhání odpověděl: „Naše matka.“**

A tak dnes slavíme Den matek. Maminky, dnes máte svátek a my vám přejeme, ať vám Bůh požehná! Připomínáme si, že láska matky je pravděpodobně tím nejbližším příkladem Boží lásky. Je to láska, která se obětuje, která si pro své děti odříká a která by dokonce byla schopná položit život za svoje potomky.

Jméno Šalomoun Rosenberg nám nic neřekne. Ale pojí se s ním příběh, který se odehrál za druhé světové války. On, jeho manželka, dva synové a jeho rodiče byli zatčeni a převezeni do koncentračního tábora. Vězni museli pracovat a pravidla byla jednoduchá: „Dokud budeš schopen pracovat, budeš žít. Až budeš příliš slabý, zemřeš.“ Rosenberg byl svědkem toho, jak jeho rodičům došly síly a byli odvedeni na smrt. Věděl, že další na řadě bude jeho mladší syn David, protože David byl odmalička slabý.

Každý večer se po skončení práce vrátil do tábora a hledal tváře svých nejbližších. Když je našel, přitulili se k sobě, objali se a děkovali Bohu za další den života.

Jednoho dne se ale vrátil a nikoho neviděl. Nakonec v rohu našel svého staršího syna Jozuu, který tam schoulený plakal a modlil se. „Jozuo, řekni mi, že to není pravda!“ Jozue se k němu otočil a řekl: „Je to pravda tati. Dnes nebyl David dost silný, aby mohl jít dělat svoji práci. A tak ho odvedli.“ „Ale kde je maminka?“ zeptal se otec. „Ach, tati, když přišli pro Davida, bál se a plakal. A maminka řekla: Není se čeho bát Davide. A vzala ho za ruku a šla s ním.“

To je láska matky, která je ochotná přinést tu největší oběť. A Bible nám ale říká ještě něco dalšího. Je tu Boží láska, která pro nás šla na kříž. I kdybychom museli projít údolím stínu smrti, natahuje se k nám ruka a uslyšíme hlas, který říká: „Dej mi svou dlaň. Není se čeho bát. Já půjdu s tebou“. Je tu Někdo, kdo už tím údolím prošel a nabízí nám věčný život. Zve nás k sobě a volá nás stejně, jako když matka otevírá dveře a volá svoje děti domů. Amen